

PARAULA I VIDA

Respectar els drets dels refugiats i emigrants

Aquest estiu hem viscut amb molta preocupació la sort de diversos vaixells sobrecarregats de persones buscant refugi, que enmig del Mar Mediterrani havien recollit quan estaven a la deriva —com obliguen els tractats de mar—, i que cercaven refugi al països europeus veïns, a l'Europa que es vanta de ser bressol dels drets humans. Després de moltes negociacions es va acabar trobant una solució que donés resposta al clam de moltes associacions i de tants i tants ciutadans europeus que volien i que volen acollir aquests refugiats amb els braços oberts, perquè són persones que fugen de situacions d'injustícia i que cerquen un futur millor. No ens podem tancar en l'egoisme. La Bíblia en la seva llei reclama: «*Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. Al contrari, considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte*» (Lv 19, 33-34). Un text que Jesús va recollir per unir en un únic manament l'amor a Déu i l'amor al pròxim, com a tu mateix.

Reivindicar el dret d'asil, fomentar l'acollida i generar actituds solidàries cap als refugiats que s'escapen de la violència, és un deure indefugible per part dels països europeus, i els cristians hi trobem una concreció indefugible de l'amor i la compassió que Jesús reclama dels seus amics. Ens ho han recordat recentment les organitzacions catòliques que integren a Espanya la xarxa «*Migrants amb Drets*» —Càritas, CONFER, Justícia i Pau, i la Comissió Episcopal de Migracions de la CEE— que van denunciar la manca d'iniciativa de molts governs perquè les persones rescatades a bord dels vaixells de socors (com per exemple «*Open Arms*») poguessin ser auxiliades i dirigides a port segur, per a després ser acollides en països europeus que al final els acaben necessitant, ja que Europa envelleix ràpidament i perillosament.

Aquestes organitzacions, en el seu Comunicat «*Migrants amb Drets*», valoraven que gràcies a la tasca d'aquests abanderats de la mar, milers d'emigrants i refugiats poden ser atesos, acompanyats i reconeguts en la seva dignitat i els seus drets. «Cada vida compta —deien—, cada ésser humà és insubstituïble i és un projecte de futur. És una qüestió d'humanitat que ni una sola d'aquestes vides s'es-

tronqui. És també un deure ètic de la Unió Europea i els seus Estats membres arbitrar respostes eficaces i respectuoses amb els drets humans davant aquestes situacions. La manca de resposta suposa un incompliment flagrant dels Acords internacionals i una gravíssima responsabilitat per omissió, davant les morts que es puguin arribar a produir en el present i en el futur». I instaven els poders públics a arbitrar una solució a les situacions de greu desemparament que s'estan vivint al Mediterrani i a liderar el coratge polític necessari per concedir la protecció urgent que necessiten.

El Papa Francesc en el seu missatge per a la propera Jornada Mundial del Migrant i el Refugiats, que se celebrarà el 29 de setembre, recorda que «la resposta al desafiament plantejat per les migracions contemporànies es pot resumir en quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar, que expressen la missió de l'Església en relació a tots els habitants de les perifèries existencials». Inspirats per la compassió, la visió de futur i la valentia, hem d'avançar en la construcció de la pau, derrotant la indiferència.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració en memòria dels beats màrtirs d'Urgell

Tota la Diòcesi d'Urgell va celebrar, el 13 d'agost amb molta joia i devoció, la memòria dels beats Mn. Josep Tàpies i sis companys preveres urgel·litans màrtirs a Salàs de Pallars en la persecució religiosa per odi a la fe que va tenir lloc als inicis de la guerra civil espanyola.

El Papa Benet XVI els va declarar beats en una cerimònia a Sant Pere de Roma el 29 d'octubre de 2005, el mateix any que ell va ser elegit pontífex de l'Església. Es tracta dels beats: Mn. Josep Tàpies i Sirvent, Mn. Pasqual Araguàs i Guardia, Mn. Silvestre Arnau i Pascuet, Mn. Josep Boher i Foix, Mn. Francesc Castells i Brenuy, Mn. Pere Martret i Moles, Mn. Josep Joan Perot i Juanmartí.

A la Catedral de Santa Maria, on reposen les despulles dels beats màrtirs, hi va haver al matí un senzill però emotiu acte de veneració presidit pel Vicari general i Rector de la Parròquia de Sant Ot, Mn. Ignasi Navarri.

NOTÍCIES

97, 98, 99... me'n falta una!

«Me'n falta una!», és l'expressió que va fer el pastor, aquell vespre d'un dia de tardor, en tancar les ovelles al corral. Un cop d'ull al ramat fou suficient per adonar-se que hi mancava una primala. I va pensar que era massa jove i inexperta per tornar tota sola a casa. Avisa la mestressa de casa, crida el gos i surt a buscar-la, refent el camí per on havia portat el ramat aquell dia. Se sap prou bé tots els topants: baixa a la bassa on l'abeura cada dia abans de portar-lo al corral, segueix pels herbassars de la parada gran abaix al clot, els matolls de la solana,

els roures de l'obaga i, de sobte, el gos l'assenyala en uns garrics de la recolzada, on s'havia enganxat portada per la gormanderia d'uns fredolics que hi havia descobert. La bestiola, entre espantada i adolorida, ja no tenia ni esma de belar. El pastor l'allibera, se la posa al coll i content torna cap a casa. Mentrestant s'ha fet fosc i amos i mossos torren pa asseguts vora el foc. Tots estan contents i feliciten l'Enric que ha trobat la primala. El sopar, aquell vespre, és més festiu i animat entre explicacions, comentaris, i la minyona... s'exhibí amb un cantirrol dels seus.

Jesús va posar aquesta paràbola per fer entendre a uns savis mestres de la Lleï que als qui s'han esgarriat no els podem deixar tirats sinó que cal cercar-los, ajudar-los a refer la seva vida i a reintegrar-se al grup i que puguin gaudir de la joia de compartir una mateixa fe i uns mateixos ideals i esperances. Ens equivoquem quan estem tan zelosos de la nostra fe que sembla com si ens en volguéssim apropiat.

En les nostres comunitats cristianes ens pot passar que un dia trobem a faltar dones i homes que solien participar assíduament en les celebra-

cions... Quan ens adonem que aquesta absència es perllonga, l'actitud del bon pastor és sortir a trobar qui comença a allunyar-se, parlar amb ell, comentar si escau les causes de l'allunyament i, si és possible, convidar-los a retornar. Qui abandona injustificadament les pràctiques ordinàries, sovint s'aparta de la comunitat i acaba allunyant-se de Déu.

I Jesús acaba la paràbola: «*En el cel, hi ha més alegria per un pecador convertit que per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.*»

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Respetar los derechos de los refugiados y emigrantes

Este verano hemos vivido con mucha preocupación la suerte de varios barcos sobrecargados de personas buscando refugio, que en medio del Mar Mediterráneo les habían recogido cuando iban a la deriva —como obligan los tratados de mar—, y que buscaban refugio en países europeos vecinos, en la Europa que presume de ser cuna de los derechos humanos. Después de muchas negociaciones se acabó encontrando una solución que diera respuesta al clamor de muchas asociaciones y de tantos y tantos ciudadanos europeos que querían y que quieren acoger estos refugiados con brazos abiertos, porque son personas que huyen de situaciones de injusticia y que buscan un futuro mejor. No nos podemos cerrar en el egoísmo. La Biblia en su ley reclama: «Cuando un inmigrante venga a instalarse en vuestro país, no lo oprimiréis. Al contrario, será para vosotros como un nativo, como uno de vosotros. Lo amarás como a ti mismo, porque emigrantes fuisteis en Egipto» (Lv 19,33-34). Un texto que Jesús recogió para unir en un único mandamiento el amor a Dios y el amor al prójimo, como a ti mismo.

Reivindicar el derecho de asilo, fomentar la acogida y generar actitudes solidarias hacia los refugiados que escapan de la violencia, es un deber insoslayable por parte de los países europeos, y los cristianos encontramos una concreción insoslayable del amor y la compasión que Jesús reclama de sus amigos. Nos lo han recordado recientemente las organizaciones católicas que integran en España la red «Migrantes con Derechos» —Cáritas, CONFER, Justicia y Paz, y la Comisión Episcopal de Migraciones de la CEE— que denunciaron la falta de iniciativa de muchos gobiernos para las personas rescatadas a bordo de los barcos de socorro (como por ejemplo «Open Arms») pudieran ser auxiliadas y dirigidas a puerto seguro, para luego ser acogidas en países europeos que al final los terminan necesitando, ya que Europa envejece rápidamente y peligrosamente.

Estas organizaciones, en su Comunicado «Migrantes con Derechos», valoraban que gracias a la labor de estos abanderados del mar, miles de emigrantes y refugiados pueden ser atendidos, acompañados y reconocidos en su dignidad y sus derechos. «Cada vida cuenta —decían—, cada ser humano es insustituible y es un proyecto de futuro. Es una cuestión de humanidad que ni una sola de estas vidas se vea truncada. Es también un deber ético de la Unión Europea y de sus Estados miembros arbitrar respuestas eficaces y respetuosas con los derechos humanos ante estas situaciones. La falta de respuesta supone un incumplimiento flagrante de los Acuerdos internacionales y una gravísima responsabilidad por omisión, ante las muertes que se puedan llegar a producir en el presente y en el futuro». E instaban a los poderes públicos a arbitrar una solución a las situaciones de grave desamparo que se están viviendo en el Mediterráneo y a liderar el coraje político necesario para conceder la protección urgente que necesitan.

El Papa Francisco en su mensaje para la próxima Jornada Mundial del Migrante y el Refugiado, que se celebrará el 29 de septiembre, recuerda que «la respuesta al desafío planteado por las migraciones contemporáneas se puede resumir en cuatro verbos: acoger, proteger, promover e integrar, que expresan la misión de la Iglesia en relación a todos los habitantes de las periferias existenciales». Inspirados por la compasión, la visión de futuro y la valentía, debemos avanzar en la construcción de la paz, derrotando la indiferencia.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

El Santuari de Bastanist acull una convivència de gent gran

Uns 38 avis de la Residència Geriàtrica de Guissona van realitzar una estada de dos dies de convivència, entre els dies 27 i 28 d'agost a la casa de colònies del Santuari de Bastanist, acompanyats de 12 treballadors i voluntaris. L'objectiu d'aquesta trobada és oferir un espai on la convivència, la comunió i la coneixença sigui més valorada i viscuda. Es van organitzar tallers de manualitats, jocs de taula, passejades per l'entorn, un foc de camp i es va celebrar l'Eucaristia, presidida per Mn. Balagué.

En la seva homilia, Mn. Balagué va valorar l'esforç que feien els dirigents, treballadors i voluntaris per a aventurar-se en una sortida de dos dies en plena natura amb avis, molts d'ells amb mobilitat reduïda, i va assenyalar que el resultat, però, gratifica molt l'esforç. Aquestes sortides de convivències es van iniciar l'any 2006.

Mn. Àngel Saball i Creus descansa en la Pau de Crist

El dia 21 d'agost va morir a Lleida Mn. Àngel Saball i Creus, als 76 anys d'edat i 51 de ministeri presbiteral.

La missa exequial va tenir lloc el divendres dia 23 d'agost a la Parròquia de Santa Maria de Ponts, presidida pel Vicari general de la Diòcesi, Mn. Josep M. Mauri, i concelebrada per un bon nombre de preveres i diaques d'Urgell. També hi van assistir molts fidels de Cabanabona, encapçalats pel seu l'Alcalde, l'Im. Sr. Lluís Clotet Oliva. Posteriorment, el dia 31 d'agost, a Cabanabona, el seu poble natal, va

tenir lloc una Eucaristia en sufragi de la seva ànima presidida pel l'Arquebisbe Joan-Enric.

A l'inici de la celebració de la missa exequial, l'Arxiprest Mn. Ramon Balagué, com és bell costum de la Diòcesi, llegí un breu recorregut pastoral de la vida entregada de Mn. Àngel Saball:

«Mn. Àngel Saball i Creus va néixer a Cabanabona, el dia 22 de novembre de 1942. Cursà els estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell i a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, i fou ordenat de prevere a Ponts el 29 de juny de 1968. A Barcelona amplià els seus estudis acadèmics, i exercí de professor de religió a l'Institut de Balaguer de l'any 1989 fins al 2000. El 31 d'octubre de 1988 fou nomenat Rector de les parròquies de Seró i Tiurana i, un any més tard, el 1989, Rector de Montclar d'Urgell, Tudela i Donzell d'Urgell a la qual s'hi afegí l'any 2000 Colldelrat.

»El 2002 passà a ser Rector de les parròquies de Santa Maria de Meià, Vilanova de Meià, Argentera-Gàrzola, Folquer-Comiols, Lluçars, Montargull i Vall-Ilebrera que serví pastoralment fins que l'any 2007 passà a ser Rector de la Figuerosa i el Canós que ha servit pastoralment llargament durant 12 anys, fins al moment darrer de la seva mort, que ha tingut lloc a Lleida el dia 21 d'agost de 2019 als 76 anys d'edat i 51 anys de ministeri sacerdotal.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

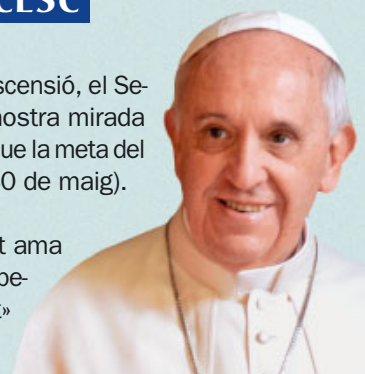

@Pontifex: «La salvació no es compra ni es paga: és un do gratuït» (29 de maig).

@Pontifex: «Si us feu de la bondat del Senyor, comprendreu el sentit dels esdeveniments i la finalitat de la vostra vida» (29 de maig).

@Pontifex: «Amb la seva ascensió, el Senyor ressuscitat atreu la nostra mirada cap al Cel, per mostrar-nos que la meta del nostre camí és el Pare» (30 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant ama plasmar la unitat en la més bella i harmoniosa diversitat» (2 de juny).

L'església parroquial de Butsènit recupera una segona pintura barroca a les seves capelles

L'església parroquial de la Mare de Déu Assumpta de Butsènit va veure, en el mes d'agost, com s'enllestia la restauració de les pintures barroques que han adornat des dels orígens de la seva construcció, una de les dues capelles laterals (esquerra), i s'ha descobert amb sorpresa que és una pintura sobre la Passió de Crist, amb les imatges de la Mare de Déu i de Sant Joan en posició central, al davant d'una representació de les cases i murs de la ciutat de Jerusalem i dessota de la imatge la cara de Jesucrist en el drap de Verònica. Aquesta restauració s'afegeix a la que es va realitzar fa dos anys a l'altra capella lateral, a la dreta de l'altar.

A l'església de Butsènit es van trobar el maig de 2017 unes pintures murals de gran importància a les capelles laterals i als murs i sostre del temple, amb unes característiques particulars que només es troben en tres o quatre esglésies d'arreu de Catalunya. Són pintures barroques originals, datades el 1761, i realitzades poc després de la construcció del temple, que va iniciar-se l'any 1746 i es va enllestir el 1756.

En una primera restauració es van descobrir les pintures d'una de les capelles de l'església, on es pot veure la representació d'un retaule dedicat a Sant Nicolau, amb les imatges de Sant Miquel Arcàngel, Sant Antoni de Pàdua i Sant Joan de la Creu.

Les pintures descobertes estan realitzades al tremp de cola sobre guix, amb tota la gama de colors i amb molta bona qualitat artística.

La capella que ha quedat restaurada ara, mostra unes tiges de ferro —tal com es veu a la foto— de la mateixa època que les pintures, que se sospita que haurien sostingut un Jesucrist a la crucifixió.

Les pintures descobertes també representen un retaule, com en l'altra capella, i en el seu conjunt, vol explicar un moment molt concret de la Passió, el que es reflecteix en l'Evangeli de Sant Joan (Jn 19,26-27), quan el deixeble estimat roman al costat de la creu del crucificat i rep Maria com la seva pròpia mare. En la part superior es representen un sol i una lluna, es creu que en al·lusió al moment de la mort de Crist, quan «es feu una gran foscor».

Trobada de matrimonis i de joves amb Mons. Vives, a la Cerdanya

Per 16a vegada es va celebrar, el dia 17 d'agost a l'ermita del Santuari de la Mare de Déu del Remei, la trobada de matrimonis de Cerdanya amb el Sr. Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, organitzada pel Rector de les parròquies de Bolvir i veïnes, Mn. Xavier Parés i Saltor. Després de l'Eucaristia, al Centre Social d'All, tingué lloc un sopar de germanor entre les famílies al qual va seguir un torn obert de preguntes lliures a l'Arquebisbe Joan-Enric sobre diversos temes: algunes qüestions sobre l'exhortació postsinodal *Amoris laetitia*; la transmissió de la fe a les generacions més joves; el transhumanisme i la ideologia de gènere; la manca de vocacions a Europa o el futur de l'Església.

Per 9a vegada, el dia abans, el 16 d'agost, va tenir lloc també la trobada de joves de la Cerdanya amb Mons. Vives al mateix santuari. La trobada per-

met als joves d'ESO, Batxillerat i universitaris de mantenir una aprofundida vetllada amb l'Arquebisbe i compartir un llarg espai de pregària, diàleg i reflexió sobre la fe i el testimoni cristià. Després de celebrar l'Eucaristia, els joves es desplaçaren al Centre social de Bolvir on tingué lloc un sopar senzill, compartint entre tots el que portaven els mateixos joves. A continuació, tingué lloc un diàleg obert amb l'Arquebisbe Joan-Enric on els joves exposaren espontàniament les seves preguntes i inquietuds. Aprofundiren en els valors cristians, en la parella i la família, la vocació sacerdotal, la transmissió de la fe als companys i amics, especialment als qui no comparteixen la fe o les dificultats per a viure la fe en ambients juvenils. A mitjanit, amb el res del Pàrenostre que l'Arquebisbe demanà que fos especialment una pregària per tots els joves d'arreu

del món, es clogué amb joia aquesta novena trobada dels joves amb el Sr. Arquebisbe.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bellarmí (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i dra. de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Colo-

ma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro),

bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaquí, l'esposa Teopista i els fills, màrtirs; santa Càndia o Càndida, verge i mr.

21. ■ Dissabte [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafar-

naüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. *Urgell*: ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys mrs.; Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

Diumenge XXIV de durant l'any (C)

COMENTARI

Déu sempre estima i perdona

Tot i que el papa Francesc va voler celebrar, fa un temps, l'any de la misericòrdia, podem dir que tota la Bíblia és plena de l'amor de Déu als homes. Ho veiem a la primera lectura. Déu estava indignat perquè el poble d'Israel s'havia desviat del camí que els havia prescrit i volia castigar-lo: *Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre* [d'aquest poble]. Però quan Moisès apai-vagà el Senyor el seu Déu i li recorda que és el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i mà forta i fa esment llavors dels grans patriarques *llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble*. Déu es mostra plenament misericordiós. És més forta sempre la misericòrdia que l'enuig.

I si això ho veiem a l'Èxode, molt més clar és encara a l'evangeli. Llegim avui les tres paràboles de la misericòrdia: la de l'ovella perduda, la de moneda de plata i sobretot la mal anomenada del fill pròdig. Quan el pastor troba l'ovella perduda o la dona la moneda de plata, hom subratlla sempre la gran alegria per haver trobat l'ovella o la moneda i el final és gairebé sempre el mateix: *Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten conversió*. Però on veiem el gran amor de Déu, el Pare ple de misericòrdia, és en la tercera paràbola. El pare espera sempre que torni el fill i quan el veu es posa a córrer per donar-li una forta abraçada, no li pregunta res sinó que fa una gran festa: *Porteu de pressa el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho*. Una gran festa perquè el fill ha tornat a casa: la seva alegria és immensa. Ho recorda també Pau a la segona lectura: *Déu s'apiadà de mi. Entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà*. Per tot arreu es respira la misericòrdia, l'alegria de Déu que perdona. És que Déu és amor i és feliç estimant i perdonant. El pitjor pecat és dubtar del seu amor.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apai-vagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havia fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat prò-diga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-32) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".» Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo». Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Porqué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abraham, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".» Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobrepasó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-32) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»